

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **B. Ů.**, zastoupený JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 14, Podbořany, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Karla Hynka Máchy 1266, Sokolov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2018, č. j. 17 A 154/2018 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Rudolfu Postlovi **se přiznávají** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2018, č. j. KRPK-82162-26/ČJ-2018-190022, byl žalobce zajištěn dle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho přemístění podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

[2] Ze správního spisu dále vyplývá, že se dne 17. 10. 2018 žalobce dostavil na Obvodní oddělení policie Cheb - město s tím, že chce nahlásit ztrátu, resp. odcizení cestovního pasu Turecka a žádá vystavení potvrzení o ztrátě dokladu. Žalobce mimo jiné uvedl, že se jmenuje B. Ů. a narodil se ve městě X. v Turecku. Vzhledem ke skutečnosti, že se nepodařilo ověřit jeho totožnost, bylo rozhodnuto o jeho zajištění cizince podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dne 18. 10. 2018 žalobce vypověděl, že Turecko opustil v roce 2003 s úmyslem dostat se do států Evropské unie. Pobýval ve Švýcarsku a následně v Německu, od roku 2017 u svého vzdáleného příbuzného, A. Y., nar. X, na adrese X. Na území ČR vstupoval průběžně na návštěvy buď sám, nebo s příbuzným. Po návštěvě v ČR se do Německa vždy vracel na uvedenou adresu. Při pobytu v Německu ho nikdy žádná policie nekontrolovala, ven sám nechodil, vždy jen s doprovodem příbuzného. Při nepravidelných návštěvách v Chebu se seznámil někdy v září nebo říjnu roku 2017 s paní J. D., nar. X, našli v sobě zalíbení a pravidelně jí navštěvoval v ČR a odtud se vracel opět zpět do Německa. Jedná se o vážný vztah, plánují spolu společný život. Do ČR jezdil stopem a pak po návštěvě jel opět stopem zpět do Německa. Paní J. D. žalobce dvakrát navštívila v Německu na uvedené adrese. Při svých návštěvách vždy měl svůj cestovní pas a nikdy ho nekontrolovala policie. Následně žalobce na nádraží v Chebu ztratil tašku, ve které měl všechny doklady, včetně cestovního pasu. Snažil se tašku najít, ale neúspěšně. Žalobce se domníval, že mu byla odcizena, ale tuto krádež policii nenahlásil. Po týdnu byl opět na návštěvě u paní D. a od ní telefonoval do Prahy na zastupitelský úřad Turecka, kde se dotazoval na nový cestovní doklad. Bylo mu sděleno, že musí mít od policie doklad o ztrátě nebo krádeži. Naposledy do Chebu přijel vozem s panem Y. dne 17. 10. 2018, jeli společně k paní D. a tam se žalobce rozhodl nahlásit ztrátu cestovního dokladu z důvodu získání potvrzení a možnosti zažádání o vydání nového pasu. Na otázku, zda někdy v minulosti žádal o mezinárodní ochranu v některém z členských států EU, žalobce odpověděl, že nikoliv. Následně žalovaná v informačním systému EURODAC zjistila, že žalobci byly sňaty otisky prstů z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 30. 3. 2016 v Bulharsku, dne 25. 10. 2016 ve Švýcarsku a dne 21. 4. 2017 na území Spolkové republiky Německo. Z tohoto důvodu bylo zahájeno řízení dle nařízení Dublin III o jeho předání na území příslušného členského státu.

[3] Žalobce byl shora uvedeným rozhodnutím žalované ze dne 18. 10. 2018, č. j. KRPK-82162-26/ČJ-2018-190022, zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III; doba trvání zajištění byla stanovena na 35 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Důvodem zajištění žalobce bylo zejména závěr žalované, že žalobce na území České republiky pobývá neoprávněně, bez cestovního dokladu a bez víza, a nemůže oprávněně samostatně cestovat do žádného z členských států.

[4] Dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu na území Německa, a to jako B. O. K., nar. X, státní příslušnost Irák, a žije společně se svou manželkou paní A. Y. I., nar. X, státní příslušnost Irák, a třemi nezletilými dětmi v azylovém domě v X. Dále bylo zjištěno, že žalobce je znám státním orgánům Švýcarska pod další odlišnou totožností, a to jako B. X., nar. X, státní příslušnost Irák, neboť je držitelem švýcarského řidičského průkazu obsahujícího uvedené údaje. Dle protokolu ze dne 6. 11. 2018 žalobce vypověděl, že jeho skutečné jméno je B. O. K., nar. X, a pochází z Iráku, z X. Podal v Německu žádost o mezinárodní ochranu, žije na adrese X, se svou

pokračování

rodinou – manželkou a třemi dětmi. Neví, proč dříve uvedl jako svou identitu jméno B. Ů., a nebude se k tomu vyjadřovat.

[5] Rozhodnutím žalované ze dne 6. 11. 2018, č. j. KRPK-82162-44/ČJ-2018-190022, byla doba zajištění prodloužena dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o dalších 21 dnů na celkových 56 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Zajištění žalobce bylo ukončeno dne 10. 12. 2018, kdy byl žalobce letecky přemístěn na území SRN.

[6] Proti rozhodnutí žalované o zajištění podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Plzni, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 30. 11. 2018, č. j. 17 A 154/2018 – 36, zamítl.

[7] Krajský soud konstatoval, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správní vyhoštění, a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo se jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění je povinností správního orgánu posuzovat potencialitu předání cizince, popř. vycestování nebo správního vyhoštění. Dle náhledu krajského soudu žalovaná posoudila, zda existuje reálný předpoklad, že dojde k předání žalobce do jiného členského státu EU, tedy do Německa, ve stanovené době.

[8] Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu podle krajského soudu vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek předání žalobce do Německa, které jí byly v době rozhodování o zajištění žalobce známy a které vyšly v řízení najevo. Žalovaná si učinila úsudek o tom, zda je předání cizince alespoň potenciálně možné, a to s vědomím, že o zajištění nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Žalované nebyly známy překážky předání, neboť jedinou překážkou okamžitého předání žalobce do Německa byla povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení Dublin III.

[9] K námitce žalobce, podle níž žalovaná měla přihlédnout k oprávněnému zájmu žalobce, který nemusel být zajištěn a mohl vycestovat z ČR dobrovolně, krajský soud uvedl, že během správního řízení bylo prokázáno, že žalobce nesplňoval podmínky pro vstup a pobyt na území ČR, neboť zde pobýval bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu. Z těchto důvodů lze podle krajského soudu souhlasit se žalovanou, že nebylo možné žalobce ponechat na svobodě a umožnit mu tak dobrovolně vycestovat. Ani původní tvrzení žalobce, že se trvale zdržoval v Německu a do ČR dojížděl výhradně na krátké návštěvy své přítelkyně, nepovažoval krajský soud v daném případě za relevantní.

[10] K námitce, podle níž mělo být žalobci namísto zajištění uloženo některé ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, krajský soud poznamenal, že v posuzované věci byly naplněny podmínky § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží mj. v případě cizince, u něhož je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Žalobce pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a krajský soud po té, co zrekapituloval skutkové okolnosti věci známé žalované v době vydání žalobou

napadeného rozhodnutí, konstatoval, že ze všech skutkových okolností věci vyplývá, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[11] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítal, že krajský soud nesprávně posoudil možnost uložení mírnějšího opatření, než je zajištění. Podle názoru stěžovatele nebyl zohledněn jeho oprávněný zájem, když nemusel být zajištěn a mohl vycestovat z České republiky dobrovolně. V daném případě neexistovalo nebezpečí útěku stěžovatele. Žalobce se trvale zdržoval na známé adrese v SRN, do ČR dojížděl výhradně na krátké návštěvy své přítelkyně J. D. a vždy se vracel nazpět do SRN. Žalobce uváděl, že ztratil svůj cestovní pas, takže se nemohl vykázat při kontrole platným dokladem. Žalobci bylo telefonicky sděleno zastupitelským úřadem Turecka, že k vydání nového pasu potřebuje potvrzení policie o ztrátě pasu. Když si žalobce přišel na Policii ČR pro uvedené potvrzení, byl zadržen.

[12] Ze všech těchto okolností lze podle stěžovatele v daném případě dovodit, že stěžovatel neměl v úmyslu se zdržovat na území ČR a vždy se vracel na adresu svého pobytu v SRN. Učinil by tak i v den, kdy byl zadržen. Stěžovatel byl zajištěn, ačkoliv bylo zřejmé, že by se i bez jeho zajištění do SRN vrátil dobrovolně. Stěžovatel má za to, že v důsledku nesprávného posouzení právních otázek žalovanou i krajským soudem došlo k významnému porušení jeho práv, když byla omezena jeho svoboda, ačkoli to nebylo nutné.

[13] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázala na své vyjádření k žalobě, žalobou napadené rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu, s nímž se ztotožnila. Dále potvrdila, že zajištění stěžovatele již bylo ukončeno. Žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III *„[č]lenské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě*

pokračování

posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření“.

[18] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie“, jímž je v současné době nařízení Dublin III. Podle odst. 3 „[n]elze-li předání cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, (...) policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení“.

[19] Podle čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III se pro účely tohoto nařízení „nebezpečím útěku“ rozumí „existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout“.

[20] Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území“.

[21] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené“. Podle odstavce 4 daného ustanovení „[p]olicie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něhož je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu“.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že nebyly splněny dvě nezbytné podmínky jeho zajištění za účelem jeho přemístění do SRN jakožto členského státu příslušného pro posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Jednak podle jeho názoru v jeho případě nebylo dáno vážné nebezpečí útěku ve smyslu citovaných ustanovení, jednak postačovalo,

aby mu bylo uloženo namísto zajištění některé ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[23] Kasační stížnost je ovšem velmi spoře odůvodněna, v podstatě na hranici projednatelnosti; Nejvyšší správní soud byl opětovně nucen přihlídnout k tomu, že zástupce stěžovatele, JUDr. Rudolf Postl, advokát, který kasační stížnost formuloval, byl stěžovateli ustanoven v řízení před krajským soudem, ačkoli stěžovatel žádal o ustanovení jiného advokáta, JUDr. Ing. Jakuba Backy, což stěžovatel zdůvodňoval tím, že se jmenovaný advokát azylovým a cizineckým právem zabývá, podílí se na zajištění právní pomoci v detenčních zařízeních pro cizince a navíc byl podle stěžovatele s jeho případem v obecné rovině seznámen a byl tedy schopen poskytnout jeho právům účinnou ochranu. Přesto krajský soud návrhu stěžovatele v tomto ohledu nevyhověl a ustanovil mu zástupcem právě JUDr. Rudolfa Postla, a to z toho důvodu, že stěžovatel dle krajského soudu neprokázal, že byl JUDr. Backa již s jeho věcí seznámen, a že JUDr. Postl má sídlo v blízkosti zařízení pro zajištění cizinců, v němž se stěžovatel v tu dobu nacházel. Krajský soud by však dle názoru Nejvyššího správního soudu měl brát v úvahu, že argumentace uplatněná JUDr. Postlem v podáních učiněných ve prospěch jeho klientů, zajištěných cizinců, jejichž zástupcem v řízení o žalobě krajským soudem ustanoven, bývá pro účinnou ochranu jejich práv nedostačující (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 5 Azs 258/2018 – 30, bod 12).

[24] Obdobně skromně odůvodněno je ovšem jak žalobou napadené rozhodnutí žalované, tak zejména rozsudek krajského soudu, který ani k jedné z uvedených sporných otázek, namítaných, byť stručně, již v žalobě, tedy, proč bylo v případě stěžovatele dáno vážné nebezpečí útěku a proč nepostačovalo uložení jednoho z mírnějších opatření, neuvedl v podstatě žádný validní argument nad rámec toho, že stěžovatel pobýval na území ČR neoprávněně, tedy bez platného cestovního dokladu a bez víza, což je však podmínka, jak vyplývá z citovaných ustanovení nařízení Dublin III i zákona o pobytu cizinců, pro zajištění stěžovatele nedostačující. Zcela mylná je pak domněnka krajského soudu, že byla ve smyslu § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců dána překážka uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť stěžovatel měl údajně v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Pokud tím státem krajský soud mínil Spolkovou republiku Německo, pak jen stěží bylo možné odůvodňovat zajištění stěžovatele namísto uložení zvláštního opatření tím, že se hodlá navrátit do uvedeného sousedního státu, když právě tam měl být v rámci nařízení Dublin III přemístěn.

[25] Pokud by skutkové okolnosti, které stěžovatel uvedl při svém zadržení policií, následně nebyly zcela zásadně zpochybněny, vedle dalších důkazů, mj. výpovědi samotného stěžovatele, který popřel svou do té doby uváděnou identitu a přihlásil se k identitě jiné, musel by Nejvyšší správní soud shledat kasační stížnost důvodnou a rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušit, neboť za situace, kdy se stěžovatel sám dobrovolně přihlásil policii a z jeho výpovědi bylo zřejmé, že trvale žije ve Spolkové republice Německo, kam se chtěl dle této své původní výpovědi také navrátit a kam měl být přitom, vzhledem k tomu, že Německo bylo státem příslušným pro posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, přemístěn, nevyplývaly z rozhodnutí žalované a tím méně z rozsudku krajského soudu žádné důvody, proč by v případě stěžovatele mělo být dáno vážné nebezpečí útěku ve smyslu citovaných ustanovení nařízení Dublin III a zákona o pobytu cizinců. Takovým důvodem nebyla ani skutečnost, že stěžovatel neměl žádný

pokračování

platný cestovní doklad ani oprávnění ke vstupu na území SRN, neboť jednak dle citovaného § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je nemožnost přemísťovaného cizince oprávněně vycestovat do příslušného členského státu považována za vážné nebezpečí útěku jen v případě, že se nejedná o členský stát přímo sousedící s ČR, jednak v rámci dublinské procedury je možné vybavit žadatele zvláštním dokladem (propustkou – *laissez passer*), který ho opravňuje k přemístění do příslušného členského státu (viz čl. 29 odst. 1 třetí pododstavec nařízení Dublin III).

[26] Podrobit situaci, za níž měl být stěžovatel přemístěn do Spolkové republiky Německo podle nařízení Dublin III, posouzení, zda je dáno vážné nebezpečí útěku stěžovatele ve smyslu jeho zákonné definice v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, mělo přitom pro zákonnost zajištění stěžovatele zásadní význam, neboť i přesto, že je výčet příkladů, kdy je dáno vážné nebezpečí útěku žadatele dle uvedeného ustanovení, pouze demonstrativní, je naplnění této definice podmínkou *sine qua non* pro zajištění žadatele za účelem jeho přemístění do příslušného členského státu (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 15. 3. 2017, *Al Chodor a další*, C-528/15, ECLI:EU:C:2017:213, a na něj navazující nález Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14, i judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 22. 3. 2017 č. j. 6 Azs 14/2016 – 41, dostupný na www.nssoud.cz; vše se vztahuje k právnímu stavu do 17. 12. 2015, kdy definice vážného nebezpečí útěku ve vnitrostátním právu chyběla).

[27] Nejvyšší správní soud ovšem musí v posuzované věci přihlédnout k tomu, že, jak již bylo konstatováno, původní výpověď stěžovatele a jím uváděné okolnosti, které žalovaná posuzovala, následně byly zcela zásadně zpochybněny, mj. výpovědí samotného stěžovatele, který popřel, že byl tím, za koho se původně vydával, a prohlásil se za osobu jiného jména, data narození i státní příslušnosti. Byť k tomuto zásadnímu zvratu došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí o zajištění stěžovatele, vztahují se uvedená nová zjištění i ke skutkovému stavu, který zde byl již v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a tato zjištění činí veškeré výpovědi stěžovatele zcela nehodnověrnými. Tato nehodnověrnost společně se skutečností, že stěžovatel pobýval na území ČR neoprávněně a že se nemohl vykázt žádným dokladem totožnosti, již ve svém souhrnu dle názoru Nejvyššího správního soudu zakládají vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 odst. 2 a čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III.

[28] Uvedené skutečnosti ve spojení s tím, že se nelze spolehnout na tvrzení stěžovatele, že má na území ČR přítelkyni, a to i přesto, že zmiňovaná J. D. jeho původní výpověď v daném ohledu potvrdila, následně však sám stěžovatel tuto výpověď odvolal, a že nebylo známo, že by stěžovatel měl možnost zdržovat se na jiné adrese v rámci ČR, a nedisponoval ani finančními prostředky nezbytnými ke složení finanční záruky, zároveň vedou Nejvyšší správní soud k závěru, že by v daném případě nebylo ani uložení některého ze zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců dostatečně účinné (§ 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

[29] S ohledem na uvedené skutečnosti tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že i přes zmiňované nedostatky, rozhodnutí žalované i napadený rozsudek krajského soudu, s ohledem na popsání okolností, ve světle kasačních námitek nakonec ob stojí.

IV.

Závěr a náklady řízení

[30] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[32] Jak již bylo konstatováno, stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 17 A 154/2018 – 16, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Rudolf Postl. Podle § 35 odst. 10 *in fine* s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. I přes již uvedené výhrady ke kvalitě podání, jež ustanovený zástupce jménem stěžovatele učinil, Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby (sepsání projednatelné kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v relevantním znění (dále jen „advokátní tarif“), a to ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu] a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem 3 400 Kč. Naopak mu nepřiznal odměnu ani náhradu hotových výdajů za úkon právní služby spočívající v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze dne 11. 2. 2019, č. j. 5 Azs 10/2019 – 14. Jak již Nejvyšší správní soud v uvedeném usnesení konstatoval, nebylo vůbec zřejmé, čeho konkrétně mělo být odkladným účinkem ve věci zajištění stěžovatele dosaženo, navíc byl návrh podán v době, kdy již byl stěžovatel ze zajištění propuštěn. Jednalo se o nesmyslné podání vedoucí jen ke zbytečné zátěži Nejvyššího správního soudu rozhodováním o tomto návrhu.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 5. března 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu